

L'estratègia del poder, la perversió del sistema de partits polítics i la seva continuada escenografia dicotòmica

written by Josep Maria Mas | 22 d'abril de 2021

Estem assistint sorpresos a una funció vergonyosa, en temps real, del partidisme a Catalunya. Que no per original i sí repetida, ens obliga a demanar responsabilitats als autors i autores d'aquesta calúmnia al mandat que els electors i electores dipositem cíclicament en les urnes sobiranes. Obligant per Dret Universal a ser respectades, com a fonament bàsic de la democràcia.

A principis d'abril, en l'article anterior el títol era *[El "momentum" més crucial d'ençà de l'inici del combat democràtic amb l'Estat Espanyol...](#)*. I em reafirmo contundentment en aquesta idea i més quan després de nou setmanes des que el passat 14 de febrer, les butlletes varen ser llegides, i es va proclamar clarament i de forma absoluta en un 52 per cent de vot independentista i 74 diputats (majoria absoluta parlamentària de més 6).

Cal, però, aclarir què o qui és un vot independentista real, donat que els aforismes, metàfores, recursos estilístics i estiraments de les paraules, en boca dels tècnics estratègics dels partits polítics ens segueixen embolicant en un bucle del qual no en sortim fàcilment.

Per això, avui vull deixar blanc sobre negre una opinió de cansament, de rabior, de potència en el contingut i de denúncia de la mentida *processista*, que ja no pot ser suportada més temps. Un final que pot ser un principi, si

entenem el problema que els doctrinaris tenen sobre la taula i que nosaltres podem resoldre amb un canvi de paradigma mental.

A continuació, mostro uns exemples d'actualitat de la dualitat conceptual que suposa seguir el relat dels Partits. Precisament quan la mateixa paraula ja ho diu: Partit – Dicotomia – Divisió (Dicotomia, del grec, dividir conceptes o coses en parts iguals, complementàries, però separades).

Esquerra vs Dreta

Una atemporalitat anacrònica que juga amb temps passats de conviccions més simplistes i de formats de societats més elementals en la seva educació i transversalitat. En la Catalunya contemporània les ideologies són plurals, mòbils, adaptatives, emocionals, disruptives, oportunistes i en definitiva, volubles d'acord amb les necessitats d'un escenari vital, en constant moviment i canvi.

Com a exemple entendrem que les formes de preparar i encarar el futur de generacions anteriors eren d'una forma o altra més predictibles i per tant els principis eren més fàcils de progressar des de posicions de menor a major conservadorisme, producte d'una vida d'ascens professional i familiar.

Estarà el lector/a amb mi, si ressalto de forma agra que la realitat d'avui és de precarietat i volatilitat absoluta, de constant aprenentatge i de construir els presents, sense gaires futurs.

Així doncs, aquí tenim el primer **engany**. La dicotomia entre els d'esquerres i els de dretes, quan, al cap i a la fi, som tots un poble que cerca un objectiu comú, amb diferències, evidentment, però no tan grans i separades com ens les volen imposar. Ni de bon tros!

Presó vs Exili

Va haver-hi un instant en què les mirades es van creuar i les decisions s'hagueren de prendre amb immediatesa. Amb cartes

marcades, però, penso jo... per part d'alguns. Aquells moments postreferèndum de l'any 2017, quan els dos líders i els seus col·laboradors més propers van haver de decidir si es quedaven en les mans d'Espanya o en l'estratègia d'Europa, devien ser de gran impacte i duresa. Però no sols per un futur incert, sinó perquè van decidir-ho sense l'escalf de la gent i sense preguntar-nos-ho. Uns es van entregar als carcellers i els altres van "emigrar" de casa nostra.

La gent al carrer, abandonada, quan tot ho volien donar per ells i la seva fortalesa... fins a aquells malaurats dies de rendició. De vegades he pensat si tot no fora un pacte secret amb els traïdors venjatius de sempre i tant en l'àmbit estatal com internacional els van enredar amb falses promeses.

Cal doncs en aquest punt, incidir en què un líder que vol fer la independència, es posa al capdavant del seu poble i si cal li demana ajuda. No es va fer... Per tant, aquí tenim el segon **engany**. La dicotomia entre la presó i l'exili, dues estratègies perdedores d'inici pel seu efecte de desconvocatòria popular d'una revolta cívica plena de sobirania i coratge, que està costant milers de represaliats per una llei de part molt injusta.

Referèndum vs Taula

Hom sap i recorda perfectament on era el 1r d'octubre de 2017, inclús la nit abans i l'endemà. Aquell impacte emocional d'orgull, coratge, fermesa i dret sobirà, ningú mai l'oblidarà. Alhora que constantment els missatges eixordadors de deslegitimació de la consulta, tant per part dels enemics (adduint les seves lleis) i els del nostre costat, argumentant que s'ha de "pactar" una repetició d'ací a cinc o vés a saber quants anys, em causen un profund menyspreu cap a la classe política que respira i beu de les fonts contaminades.

L'octubre de 2017, prop de tres milions de vots van ser emesos, gràcies a l'excel·lent organització del cens universal

totalment segur i fiable. Una altra cosa és que ens van robar urnes plenes de vots a cop de ràtzia salvatge d'un estat negacionista dels drets universals. Així i tot, uns 2 milions i escaig van ser pel *SÍ* (90,18%), uns 177 mil vots van ser pel *NO* (7,83%) i 45 mil gairebé en blanc (1,98%). Més de 2.266.000 vots consolidats, computats i escrutats.

I ara, després de tot allò, d'haver guanyat per la força del convenciment el que un poble sobirà estava fent de manera autodeterminada, justa, homologable i defensable, ara, ens parlen de taules de negociació per tornar a repetir, per a cedir, per a autoanomenar-se representants d'allò... I vet ací, que ja som al tercer **engany**. La dicotomia entre la repetició d'un referèndum i una taula de negociació estèril des de fa dos anys, per negar el primer i claudicar en la segona. Una rendició signada amb les cartes marcades d'un Estat trampós i les cadires pagades de per vida als botiflers del pacte de la vergonya.

Govern vs Eleccions

Dos mesos fa que els representants electes negocien els "serrells", amb l'estratègia del farol, en un joc de mentiders d'esquena a la ciutadania, que ha expressat quelcom molt simple: independència.

I és aquí que em reafirmo en la pregunta que al principi d'aquesta reflexió em feia: caldrà veure qui realment és independentista.

Bé doncs, he de dir que si després de dos mesos, amb els percentatges i majories parlamentàries no s'ha posat sobre la taula una declaració institucional d'independència sobirana producte del continuat mandat sobirà de la ciutadania catalana, aquesta gent no em representa.

Poden agafar les seves carpetes i dimitir, deixant que ens governi el 155 o qui vulgui, però no cal que segueixin ni un minut més per no fer res del que se'ls està dient a crits

democràtics.

Què més volen? A què juguem? Som una democràcia o la seva escenografia? Som una nació o una gestoria d'un Estat en fallida ètica, moral, econòmica i de principis de drets?

Finalment, el quart **engany**. La dicotomia entre un govern per a gestionar les engrunes d'una nació rica i plena, però espoliada i dessagnada per la metròpoli extractiva, vers unes noves eleccions que repetiran resultats (o no..., això depèn de si ens fem les preguntes adequades i optem per renovar les confiances).

De dicotomies n'hi ha d'altres, com la Ment-Cos, el Cel-Infern, la Pràctica-Teoria... Totes aquestes dicotomies són dissenyades i destinades a girar en bucle en la dualitat d'una tria enverinada, per a la supervivència dels malabaristes de les estratègies autonomistes de perpetuació en el càrrec, jugant amb una ciutadania que es creuen ho aguanta tot ara i per sempre.

Catalunya ha estat despullada de sobirania pròpia i se'ns demana l'agenollament i rendició a la superioritat d'una gent que sols vol la seva pròpia supervivència. La sobirania enfrontada és un nus que Catalunya mateixa ha sabut lligar i està sent còmplice dels antidemòcrates, portant-nos pel camí de la rendició.

Molt em temo, però, que la gent volem seguir lluitant. Som un país transversal i unit de sobirania popular legítima. Catalunya ha de liderar el moviment de la societat independentista al marge dels polítics, que ens retornen al passat per a la seva pròpia supervivència i genuflexió a un Estat amb el qual no poden o no volen lluitar... Vam votar, vam guanyar i guanyarem sempre.